

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Hans Råskov

Citation: Hjortø, Knud: "Hans Råskov", i Hjortø, Knud: *Hans Råskov*, Det Schubotheske Forlag, 1906, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_06-shoot-idm140019356937632/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Hans Råskov

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

samme måde; han vilde gerne føre an, men han kunde dårlig få det frem, og bedst som han talte, stak Eva i løb hen mod stakken, og de andre bag- efter. Hans løb også, men han skammede sig og kom derfor sidst. Da han nærmede sig stakken, havde de andre allerede boret sig et stykke ind i halmen, og da han så den begyndte leg, opdagede han også, at han kom alene og var uden for, og da kneb det med at vinde der hen. Han mødte oven i købet Evas øjne og måtte se ned i jorden.

Der kom et eller andet lune over det forkælede barn, da hun så den store dreng, der kom trækkende på benene og skulede til siden, den dårligste lege- kammerat, der kunde tænkes, og hun sae tydeligt og afgørende, som hun sae alt andet:

Ham dør, Hans, ham vil vi ikke ha med.

Hans gjorde tre hurtige skridt frem ad hen til en middelstor, skarpkantet flintsten, som han havde op- daget i samme øjeblik; han tog den op og vendte sig mod hende; nu turde han se på hende, og sam- tidig følte han med velbehag, hvordan spidserne af den skarpe sten gik ind i hans hånd. Hun stod ret op og passede på ham, parat til at vende sig og løbe, hvis han hævede armen. Han var en mærkelig dreng, tænkte hun, med den tunge krop og det altfor store ansigt; første gang hun så ham, var han for hende blevet indbegrebet af det, de i København kaldte „bonde“. Hans mund var for lille og så underlig ubehjælpssom; men i dette øjeblik var der lige som draget et slør fra hans blå øjne, de var mere klare og sikre, end hun før havde lagt mærke til; nu huskede hun også, at der kunde komme et eget stærkt